

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616208559
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7616208559.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Bratislava, Nám. Biely kríž 3, P.O.Box 39, proti žalovanému Hotel METROPOL a.s., Spišská Nová Ves, Štefánikovo námestie 2, IČO: 31 673 074, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spol. s.r.o., Košice, Rázusova 1, o zaplatenie 1 976,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 5C/13/2016-236 z 23.10.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. zamietla sa návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods.1 písm. a) CSP, II. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 976,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 477,94 eur od 27.5.2016 do zaplatenia a zo sumy 498,06 eur od 21.6.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, III. v prevyšujúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania sa žalobu zamietol a IV. žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorej bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uŕho 30.5.2016 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil. Konštatoval, že v spore bol vydaný platobný rozkaz č.k. 5C/13/2016-15 zo 16.6.2016, proti ktorému žalovaný podal 28.6.2016 (včas) odpor s vecným odôvodnením, čoho dôsledkom bolo zrušenie platobného rozkazu (podľa § 147 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 470 ods.1,2 CSP) a žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a tvrdil, že povinnosťou žalobcu je uviesť a preukázať vo vzťahu, ku ktorým konkrétnym predmetom ochrany a ktorých autorov sa mal žalovaný neoprávneného zásahu do autorských práv dopustiť, na základe ktorého malo dôjsť na jeho strane k vzniku bezdôvodného obohatenia, namietal neprimerane vysokú výšku uplatneného nároku a pripojil Sadzobník SOZA a Sadzobník SLOVGRAM a OZIS. Žalobca v replike z 2.8.2016 vypracovanej v reakcii na vyššie uvedený odpor žalovaného zotrval na tom, že žalovaný neoprávnené zasiahol do práv, ktoré kolektívne spravuje tým, že realizoval ďalší verejný prenos a poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD). Žalovaný vo svojej duplike z 28.9.2016 nesúhlasil s tvrdením žalobcu o tom, že už samotným umiestnením zvukovoobrazového zariadenia v izbách ubytovacieho zariadenia dochádza k verejnému prenosu ako jedného zo spôsobu použitia diela, potvrdil, že v období od 1.1.2015 do 31.12.2015 mal na izbách hotelového zariadenia umiestnené televízne prijímače v počte 38 kusov s príjmom televízneho vysielania. S ohľadom na priemernú obsadenosť hotela v r. 2015, ktorá bola 31,9 % však len na najviac 13 týchto televíznych prijímačoch mohlo reálne dôjsť k ich použitiu.

Na preukázanie obsadenosti hotela predložil výpis štatistickej evidencie HORES za obdobie r. 2015. Žalobca vyjadril sa k duplike žalovaného v písomnom vyjadrení z 20.2.2017 a uviedol, že rokovania medzi ZHR SR a žalobcom nemajú relevanciu pre posúdenie nároku žalobcu a žalobca na nich poukázal z toho dôvodu, aby preukázal, že ZHR a jeho členovia (teda aj žalovaný) si boli plne vedomí povinnosti uzatvoriť licenčné zmluvy so žalobcom a že mali vedomosť o tom, že pokiaľ sa so žalobcom nedohodli na obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a chcú legálne využívať predmety ochrany kolektívne spravované žalobcom, aké majú možnosti legálneho postupu. Ohľadne preukázania samotnej existencie ďalšieho verejného prenosu v prevádzke žalovaného poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci prejudiciálnej otázky uviedol: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos ....“. V tejto súvislosti poukázal tiež na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločností z 18.10.2005 zaslanú MZV ČR. Podľa žalobcu v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa tak samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Žalovaný vo svojom podaní potvrdil, že mal na izbách hotelového zariadenia umiestnené televízne prijímače v počte 38 kusov s príjmom televízneho vysielania. Uvedeným je podľa žalobcu preukázané, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení ďalší verejný prenos. Podaním z 3.10.2018 žalobca predložil dôkaz, ktorý mu dovtedy nebol dostupný, a síce Príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným a ZHR SR, z ktorej vyplýva, v spojitosti s jej prílohou, že žalovaný vo svojej prevádzke v r. 2015 vykonával verejný prenos prostredníctvom technických zariadení umiestnených v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, poveril ZHR SR na vysporiadanie práv a povinností vyplývajúcich mu z toho, že vykonáva verejný prenos diel používajúcich autorskoprávnu ochranu, pričom v prílohe danej zmluvy žalovaný uvádza počet technických zariadení prostredníctvom ktorých verejný prenos vykonáva. Ďalej súd aké dokazovanie vykonal, na základe ktorého zistil skutkový stav, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, ktorý získal oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv na základe Oprávnenia č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, sekciou médií audiovizie a autorského práva pod č. k. MK-663-2010-70/6165 z 11.5.2010, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to povinnú kolektívnu správu podľa § 78 ods.3 zák. č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom aj v odbore káblová retransmisia literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia, ako aj dobrovoľnú kolektívnu správu podľa uvedeného zákona v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami. Za nespornú považoval skutočnosť, že žalovaný bol v roku 2015 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Metropol ako zariadenia v štandarde hotel 3*, že ubytovacie zariadenie Hotel Metropol v roku 2015 disponoval 38 izbami, ktoré boli vybavené televízorom so satelitným príjmom (podľa žalobcom predloženej príkaznej zmluvy a jej prílohy z roku 2015 bol Hotel Metropol vybavený až 51 zvukovoobrazovými prijímačmi a 1 veľkoplošnou obrazovkou), že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu pred organizáciou kolektívnej správy vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, pričom v priebehu roka 2015 prebiehali medzi žalobcom a ZHR SR rokovania o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy, ktoré však neviedli k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy, ani k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2015 medzi stranami sporu, že podľa štatistického indexu za obdobie roku 2015 z 3.10.2016 bola obsadenosť izieb v ubytovacom zariadení žalovaného na úrovni 31,9 %. Citoval znenie § 190 ods.1 zák. NR SR č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon, § 79 ods.1, § 78 ods.1,2,3, § 79 ods.4,5, § 5 ods.2,11,14,6,22, § 50 ods.1, § 55 ods.2, § 18 ods. 2 písm. g), h) zák. NR SR č. 618/2003 Z.z. Autorský zákon, v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej iba ako „AZ“), § 451 ods.1,2 § 458a, § 442a ods.2 Občianskeho zákonníka, § 56 ods.1 písm. g), § 57 ods.1, § 45 ods. 1,4, § 84 ods.1,2, § 82 ods.1,2 AZ, § 162 ods.1,3 zákona NR SR č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“) a uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu ochranu a kolektívne uplatňovanie práv zastúpených nositeľov ochrany, že autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa v empirickom vyjadrení prejavuje vytvorením diela, ktoré vzniká okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami (§ 15 AZ). Týmto okamihom sa na autora viažu

oprávnenia, ktoré mu umožňujú slobodne sa rozhodnúť o spôsobe použitia diela. Autorské právo v sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie jeho diela, ale aj právo udeľovať súhlas na jeho použitie inej osobe a právo určiť si odmenu za udelenie tejto možnosti. Pre špecifickosť tvorivej duševnej činnosti autorov musel zákonodarca prijať takú právnu úpravu, ktorá by umožnila podporu, ochranu a ďalší rozvoj tejto tvorivej činnosti a to prostredníctvom kolektívnej správy práv autorov diel. S prihliadnutím na rozvoj techniky šírenia informácií nemajú samotní autori reálnu možnosť zistiť, skontrolovať, alebo si overiť rozsah použitia ich diel inými používateľmi a získať od nich zodpovedajúcu odmenu, ktorú môžu použiť na svoju ďalšiu tvorbu. Aby sa zabránilo svojvôli používateľov a zjednodušil systém ochrany práv autorov, bol zavedený inštitút kolektívnej správy práv, ktorý zabezpečuje majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel, pričom organizácia kolektívnej správy je povinná konať s odbornou starostlivosťou, v rozsahu udeleného oprávnenia a vykonávať správu a ochranu práv autorov ako svoju hlavnú činnosť. Organizácia kolektívnej správy práv eviduje zoznamy autorov ako aj predmetov ochrany a uzatvára s používateľmi diel tzv. hromadné licenčné zmluvy, ktorými za odmenu udeľuje súhlas na použitie diel. Používatelia tým získajú istotu legálneho používania predmetov ochrany a autori získajú finančné prostriedky, ktoré im umožnia ďalší rozvoj ich tvorivej duševnej činnosti. Dominantnou funkciou kolektívnej správy práv je zastupovanie oprávnených osôb, a to ex lege v prípade majetkových práv, ktoré organizácia kolektívnej správy spravuje povinne zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb, alebo zmluvne na základe zmlúv o zastúpení, ktorou oprávnené osoby môžu poveriť organizáciu kolektívnej správy správou ďalších svojich majetkových práv k predmetom autorskoprávnej ochrany. K námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v r. 2015, uviedol, že žalobca predložil Oprávnenie č. 2/2004 vydané Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky na výkon činnosti organizácie kolektívnej správy vo vzťahu k správe majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to povinnej kolektívnej správy podľa § 78 ods. 3 AZ, okrem iného aj v odbore káblová retransmisia k uvedeným dielam, ako aj dobrovoľnej kolektívnej správy podľa uvedeného zákona v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Niet preto pochyb, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy pre príslušné práva, teda aj pre káblovú retransmisiu a verejný prenos uvedených diel. Žalobca navyše príkladom doložil aj zmluvy o zastupovaní s konkrétnymi autormi. Správa majetkových práv, ktoré žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva predstavuje inštitút nepriameho zastúpenia, keď organizácia kolektívnej správy vystupuje vo vlastnom mene, ale na účet zastúpeného. Plnenia, ktoré takto organizácia nadobudne od tretích osôb je povinná previesť na zastúpených. Bez ohľadu na to, či žalobca zoznam autorov, prípadne zmluvy s nimi predložil alebo nie, je to práve žalovaný, ktorý má podľa § 84 ods. 1 AZ dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv. V opačnom prípade je žalovaný ako používateľ predmetu ochrany povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizáciou kolektívnej správy. Nositeľ práva je oprávnený výslovne vylúčiť kolektívnu správu svojich výhradných majetkových práv okrem tých, o ktorých autorský zákon explicitne a bez výnimky stanovuje, že sú povinne kolektívne spravované (porovnaj: Lazíková: J. JUDr. Ing., PhD., : Autorský zákon; Komentár, IURA EDITON spol. s r.o., člen skupiny Wolters Kluwer Bratislava 2013, str. 447). Žalobca napriek existencii tejto vyvrátiťelnej domnienky súdu predložil zoznam autorov ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií s recipročným zastupovaním a tieto zoznamy sa nachádzajú aj na jeho webovej stránke. Poukázal tiež na § 78 ods.2 AZ a definovanie pojmu kolektívna správa, ktorým je zastupovanie viacerých osôb, okrem iného aj tých, ktoré vykonávajú majetkové práva na základe zákona (§ 50 zamestnanecké dielo a § 55 audiovizuálne dielo) na ich spoločný prospech, a to pri výkone majetkových práv zverejneným alebo na zverejnenie ponúknutým predmetom ochrany, ak iný ako kolektívny výkon týchto práv nie je dovolený (ods.3) alebo je neúčelný. Pritom i tieto osoby spadajú pre tieto účely pod legislatívnu skratku nositeľ práv (§ 78 ods.2 AZ). Inými slovami uvedené zákonné ustanovenia určuje subjektívny rozsah nepriameho zastúpenia organizáciami kolektívnej správy a teda vymedzuje nositeľov práv, ktoré organizácia kolektívnej správy zastupuje, pričom medzi týchto nositeľov tak zaraďuje aj zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnaneckému dielu, ako aj výrobcu originálu audiovizuálneho diela, ak niet medzi a autormi audiovizuálneho diela inej dohody. Preto aj na tieto subjekty sa vzťahuje úprava § 84 ods.1 AZ a vyvrátiťelná domnienka o ich zastupovaní prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, kým sa výslovne nepreukáže opak, teda výslovne vylúčenie priamo dotyčnou osobou, že táto si neželá výkon kolektívnej správy jej práv. Žalovaný žiaden dôkaz o výslovnom vylúčení u žiadnej konkrétnej osoby nepredložil a ani nenavrhol. Žalovaný tiež namietol, že žalobca nepreukázal, že by na strane žalovaného v rozhodujúcom období došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu

vysielania, a to vzhľadom na počet televíznych prijímačov a obsadenosť ubytovacieho zariadenia. S uvedenými námietkami sa súd nestotožnil a súhlasí s názorom žalobcu, že v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa už samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) cla Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05, ktorý vo svojom bode 29 uvádza, že "Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práva s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice." Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. Marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10, konštatuje, že „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12.12.2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva.“ Každá z 38 izieb zariadenia žalovaného bola vybavená televíznym prijímačom spôsobilým uskutočniť „verejný prenos“ v zmysle vyššie citovanej judikatúry európskeho súdu. S poukazom na uvedené závery SDEÚ nie je počet hostí rozhodujúci, rovnako ako nie je rozhodujúce to, či hostia žalovaného možnosť sledovania TV využijú alebo nie. Súd mal preukázať, že v roku 2015 prebiehali medzi sporovými stranami resp. ich zástupcami rokovania o uzatvorení hromadnej licenčnej zmluvy, na základe ktorej mal byť žalovanému udelený súhlas na použitie predmetov ochrany verejným prenosom, tieto však boli neúspešné pre zásadné rozpory ohľadom výšky licenčnej odmeny. Žalovaný v uvedenom období roku 2015 používal predmety ochrany žalobcom bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy, dopustil sa neoprávnených zásahov do práva autorov a nositeľov práv zastúpených žalobcom, s ktorým konaním sa priamo spája nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný tak zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov, ktorým poskytuje ochranu nielen autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, ako napr. čl. 1 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva. čl. 1 9 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Rímskeho dohovoru a z práva únie je to Smernica 2004/48 a Smernica európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES. V neposlednom rade požívajú práva autorov ochranu vysokých súdnych autorít, o čom svedčí judikatúra SDEÚ. Žalovaný vyslovil podozrenie, že postup, akým žalobca v roku 2015 určoval výšky licenčných odmien, ktorými súčasne odôvodňuje aj výšku uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, je indíciou zneužitia jeho dominantného postavenia žalobcu na trhu. V danej súvislosti poukázal na upozornenie ministra kultúry SR protimonopolným úradom SR. S uvedeným podozrením žalovaného sa nestotožnil a poukázal na skutočnosť, že kompetentný orgán, ktorého náplňou je aj ochrana hospodárskej súťaže doposiaľ žiadne relevantné konanie v tejto súvislosti nezačal. V prípade, že by takéto konanie začaté bolo, mal by o tom vedieť minimálne žalobca, ale vzhľadom na komunikáciu s ZHR SR aj žalovaný. Navyše mechanizmus tvorby licenčnej odmeny podľa AZ má v sebe zahrnutý aj obranný prvok pre subjekt, ktorý má záujem o použitie predmetov ochrany podľa autorského práva, pokiaľ nie je uzročený s licenčnou odmenou stanovenou podľa sadzobníka autorských odmien žalobcu. Ten je obsiahnutý v § 82 AZ, podľa ktorého mal žalovaný v danom období možnosť obrátiť sa príslušný súd, aby tento určil obsah prípadnej hromadnej licenčnej zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany. Postupom podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia mohol žalovaný dosiahnuť požívanie uvedených predmetov ochrany aj bez príslušného sankčného postihu v podobe uplatnenia nároku na bezdôvodné obohatenie. V zmysle § 56 ods. 1 písm. g) AZ sa žalobca môže domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia až vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny. Je nesporné, že v roku 2015 malo 218 zariadení hotelového typu so žalobcom uzatvorené hromadné licenčné zmluvy, ktoré pri určovaní licenčných odmien vychádzali zo sadzobníka žalobcu. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by na území Slovenska pôsobil nejaký používateľ práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktorý by mal licenčnú odmenu za využívanie práv práve k týmto dielam určenú iným spôsobom, než podľa Sadzobníka žalobcu, napríklad rozhodnutím súdu postupom podľa § 82 AZ. Je zrejmé, že týchto 218 zariadení hotelového typu nemalo s touto sadzbou zásadný problém a so žalobcom hromadné

licenčné odmeny uzatvorili. V danej súvislosti súd poukázal na to, že kolektívna ochrana majetkových práv ich nositeľov je založená na ich ochrane za rovnakých podmienok (§ 81 ods.1 písm. d) autorského zákona). Nie je právom používateľa predmetu ochrany stanovovať hodnotu týchto chránených práv ani výšku odmeny za použitie predmetov ochrany, pretože nie sú nositeľmi týchto práv. Primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny súd nie je oprávnený v tomto konaní skúmať a opätovne poukázal na zákonnú možnosť podať žalobu o určenie obsahu zmluvy v zmysle § 82 Autorského zákona. Iba v takom prípade by za splnenia ďalších zákonných podmienok bol žalovaný oprávnený používať predmety ochrany bez toho, aby porušoval práva autorov. Žalovaný však žalobu o určenie obsahu zmluvy nepodal a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti a práva autorov, preto je povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na existenciu vyššie spomínaných 218 uzatvorených hromadných licenčných zmlúv, ktoré pri určovaní licenčných odmien vychádzali zo sadzobníka žalobcu, a zároveň nepreukázanie existencie hromadných licenčných zmlúv, ktoré by mali licenčnú odmenu za využívanie práv k týmto dielam, ktoré spravuje žalobca určenú iným spôsobom, než podľa sadzobníka žalobcu, dospel k záveru, že tým bol určený východiskový bod pre stanovenie odmeny uvádzanej v Sadzobníku žalobcu, ktorá bola použitá žalobcom na výpočet bezdôvodného obohatenia uplatneného ním v tomto spore, ako odmeny obvyklej na trhu podnikateľských subjektov a zároveň sa tým stanovil aj základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia vyplývajúcej z platnej právnej úpravy. Analýzu licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo Septembra 2016 vypracovanú spoločnosťou KPMG Česká republika, s.r.o. nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal spôsobilosť zmeniť názor súdu na určenie pojmu obvyklej odmeny na území Slovenskej republiky. Uvedená analýza vykazovala rad nedostatkov, na ktoré podrobne poukázal žalobca, na ktoré žalovaný nedokázal reagovať (napriek tomu, že tento dôkaz sám, predkladal). Naznačené nedostatky podľa súdu značne spochybňujú závery analýzy. K výške bezdôvodného obohatenia poukázal na § 458a Občianskeho zákonníka (jeho znenie citoval) a má za to, že všeobecný právny predpis v danom prípade určuje spôsob určenia bezdôvodného obohatenia pri porušení práva duševného vlastníctva, ako aj dolnú hranicu jeho výšky, nie však jeho hornú výšku. Z takto formulovaného znenia je zrejmé, že samotná suma bezdôvodného obohatenia za takéto porušenie práva môže prevýšiť licenčnú odmenu, ktorú by porušiteľ mal inak platiť, pokiaľ by konal v súlade so zákonom, teda mal platne uzavretú licenčnú zmluvu. V roku 2015 túto výšku bezdôvodného obohatenia AZ stanovil na dvojnásobok obvyklej odmeny. Súladnosť tejto výšky bezdôvodného obohatenia s európskou úpravou ochrany duševného vlastníctva osvedčuje aj Rozsudok Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-367/2015 v právnej veci Stowarzyszenie "Olawska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že: "Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy odpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy." Vzhľadom na vyššie uvedené tak žalobca vypočítal výšku bezdôvodného obohatenia správne, keď postupujúc v zmysle § 56 ods.1 písm. g) AZ ju určil sumou 1976 eur, t.j. 26 eur x 38 x 2. Ďalej súd uviedol, že návrh žalovaného na prerušenie konania podľa 162 ods.1 písm. a) CSP zamietol ako nedôvodný. Konanie Protimonopolného úradu vo veci podnetu žalovaného, týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu nemá žiadny vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietol. Ako bolo uvedené vyššie, výšku licenčnej odmeny mohol súd preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 autorského zákona. Právomoc určiť alebo posúdiť výšku odmeny nemá ani Protimonopolný úrad v konaní o spomínanom podnete. Citoval znenie § 517 ods.2, § 563 O. z., § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom od 1.2.2013 a v danom spore bolo preukázané, že žalobca si nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému čo do sumy 1 477,94 eur uplatnil prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomnou výzvou zo 7.10.2015, ktorej dátum doručenia žalovanému ale nevedel preukázať. Žalobca však preukázal, že žalovaný mu na predmetnú výzvu odpovedal písomne listom z 19.10.2015, z čoho je zrejmé, že k uvedenému dátumu výzvou žalobcu nesporne disponoval. Čo do rozdielu medzi žalovanou sumou 1 976 eur a vyššie uvedenou sumou 1 477,94 eur, t.j. čo do sumy 498,06 eur si žalobca voči žalovanému nárok uplatnil až žalobou doručenou tunajšiemu súdu 30.5.2016, a žalovanému 20.6.2016 spolu s platobným rozkazom. Nárok na úrok z omeškania z celkovej žalovanej sumy 1 976 eur si žalobca uplatnil počnúc od 27.5.2016 (deň spísania žaloby). V zmysle vyššie uvedeného bol v tom čase žalovaný v omeškaní s peňažným plnením

len čo do sumy 1 477,94 eur. Do omeškania s plnením sumy 498,06 eur sa žalovaný dostal až dňom nasledujúcim po doručení mu žaloby, nakoľko až túto bolo možné považovať za výzvu na plnenie aj tejto časti sumy istiny. Súd preto čo do sumy 1 477,94 eur priznal žalobcovi úrok z omeškania počnúc od 27.5.2016, t.j. odo dňa kedy si ho uplatnil a čo do sumy 498,06 eur počnúc od 21.6.2016. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol. Citoval znenie § 255 ods.1,2, § 262 ods.1,2, § 257 CSP a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému plnú náhradu trov konania a nezistil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný vo výrokoch I., II. a IV. podľa § 355 a nasl. CSP z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP, teda preto, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP, teda preto, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP, teda preto, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, teda preto, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým žiada Krajský súd v Košiciach, aby napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP v spojení s § 390 CSP z m e n i 1 a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná plnú náhradu trov konania, prípadne aby napadnutý rozsudok § 389 CSP ods.1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanému priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, a toto odvolanie nasledovne odôvodnil: I. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou voči žalovanému domáhal a ako žalobu skutkovo a právne odôvodnil a čím odôvodnil súd svoje rozhodnutie. S uvedenými závermi súdu nesúhlasí, považuje ich za nesprávne a vychádzajúce z nesprávnej aplikácie a výkladu autorského zákona, a to z nasledovných dôvodov: II. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočným a nezrozumiteľným spôsobom, v dôsledku čoho toto jeho rozhodnutie v zásadných častiach úplne nepreskúmateľné, čo napriňa znaky nesprávneho procesného postupu súdu, v dôsledku ktorého došlo k znemožneniu žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods.1 písm. b) CSP]. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom nevyporiadal s jeho argumentom, že v prípade uplatneného nároku žalobcu je potrebné zohľadniť aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia, nakoľko v prípade obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného v r. 2015 v podiele 31,9% je zrejme, že i v prípade preukázania verejného prenosu, k čomu nedošlo, nemohlo reálne a súčasne dochádzať k verejnému prenosu na všetkých televíznych zariadeniach. S týmto argumentom sa súd v skutočnosti vôbec nevyporiadal, nakoľko bez akéhokoľvek zdôvodnenia len poukázal a odcitoval závery rozsudku Súdneho dvora EU vo veci Rafael Hoteles SA (C-306/05), pričom žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako tieto závery aplikoval na posudzovanú vec, keď v tejto súvislosti si súd zjavne neuvedomil, že označené súdne rozhodnutie sa žiadnym spôsobom netýkalo nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany, ale v skutočnosti sa týkalo len ustálenia pojmu verejný prenos v súvislosti s existenciou povinnosti uzatvoriť licenčnú zmluvu, pri ktorej je úplne irelevantné, v akom rozsahu je oprávnenie na verejný prenos získané na základe licencie skutočne využívané, teda nie je podstatná ani obsadenosť hotela, čo však neplatí v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré musí predstavovať skutočný (nielen hypoteticky) majetkový prospech získaný na strane obohateného, ktorý v prípade verejného prenosu v ubytovacom zariadení musí byť priamo úmerný obsadenosti ubytovacieho zariadenia, nakoľko nieje objektívne možné, aby tento majetkový prospech bol rovnaký v prípade zariadenia s minimálnou obsadenosťou v porovnaní so zariadením s maximálnym vyťaženosťou. To, že kritérium obsadenosti ubytovacieho zariadenia má byť zohľadnené minimálne vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia pritom potvrdzuje aj ustálená súdna prax (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2883/2011 z 31.7.2012, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2715/2015 z 27.1.2016). Rovnako sa tak súd žiadnym spôsobom nevyporiadal s jeho argumentmi, ktorými spochybňoval primeranosť odmeny požadovanej žalobcom, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd úplne rezignoval, nakoľko dospel k záveru, že súd v tomto konaní nieje oprávnený skúmať primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny, avšak tento svoj zásadný záver žiadnym spôsobom nevysvetlil, keď neuviedol ani len zákonné ustanovenie, z ktorého by mala takáto skutočnosť vyplývať. Závery súdu vo vzťahu k rozhodnutiu o jeho návrhu na prerušenie konania sú vzájomne protirečivé do takej miery, že popri sebe nemôžu obstáť, keď súd rozvinul úvahu, že Protimonopolný úrad ako kompetentný orgán vo veci konanie ešte nezačal (str. 25), avšak na inom mieste konštatuje, že právomoc v tejto veci

nemá ani Protimonopolný úrad (str. 26). Celkovo odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vyznieva nepresvedčivo, neobsahuje vysvetlenie podstatných a rozhodujúcich skutočností a je založené de facto len na nekritickej prevzatí tvrdení žalobcu bez vysvetlenia vlastných úvah súdu, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedeným zásadám nevyhovuje. Tieto nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorá je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov a čl. 46 a nasl. Ústavy SR. III. Súd dospel k nesprávnemu záveru o preukázaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je založený na nesprávnom výklade § 84 ods.1 AZ. V prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné v konaní preukázať všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, čo v prípade bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tvrdeným neoprávneným zásahom do autorských práv, na ktoré sa vzťahuje kolektívna správa, znamená, že žalobca v konaní musí preukázať, že došlo k neoprávnenému zásahu do autorských práv konkrétnych nositeľov týchto práv použitím konkrétnych predmetov ochrany, vo vzťahu ku ktorým je vykonávaná kolektívna správa, čo však v tomto konaní žiadnym spôsobom nebolo preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd sa vyporiadal s jeho námietkou o tom, že žalobca nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré mali byť predmetom vysielania vr. 2015 tak, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, teda má oprávnenie formou nepriameho zastúpenia zastupovať nositeľov majetkových práv, na ktoré sa vzťahuje kolektívna správa, pričom na základe výkladu § 84 ods.1 autorského zákona dospel v podstate k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností má on, teda žalovaný. S týmto záverom súdu nemožno súhlasiť, nakoľko takýto výklad neodpovedá účelu ani obsahu § 84 ods.1 AZ, podľa ktorého, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Z citovaného § 84 ods.1 AZ vyplýva iba to, že v prípade autorských práv k predmetom ochrany, ktoré spravuje organizácia kolektívnej správy, je práve organizácia kolektívnej správy oprávneným subjektom na prijatie plnenia, vyplývajúceho z autorskoprávnej ochrany, a to namiesto nositeľa práv (autora), za predpokladu, že používateľ nepreukáže vylúčenie kolektívnej správy práv zo strany nositeľa práv. Toto ustanovenie sa teda týka len dôkazného bremena ohľadom subjektu oprávneného na prijatie plnenia, avšak nie dôkazného bremena ohľadom vzniku a výšky nároku na toto plnenie, a to už vôbec nie vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, v prípade ktorého dôkazné bremeno o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia zaťažuje vždy oprávneného, teda v tomto konaní žalobcu. Pre žalobcu preto z autorského zákona nevyplýva žiadna výnimka, týkajúca sa unesenia dôkazného bremena či preukazovania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatil. Rovnako pre žalobcu z autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by napr. platilo, že ak on nepreukáže, ktoré konkrétne diela autorov vykonal, znamená to, že vykonával verejný prenos všetkých diel autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca. Zákonná domnienka v tomto smere bola ustanovená len pre prípad verejného vykonania hudobného diela bez predchádzajúceho oznámenia konkrétnych diel organizácii kolektívnej správy (SOZA) usporiadateľom v § 81 ods.6 AZ. Záver súdu by v podstate znamenal, že žalobcovi by pre unesenie dôkazného bremena stačilo preukázať, že je organizáciou kolektívnej správy, a to bez toho, aby čo i len uviedol konkrétne tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda de facto bez toho, aby on mal vedomosť o tom, vo vzťahu ku ktorým konkrétnym nositeľom práv a ktorým konkrétnym predmetom ochrany sa mal dopustiť neoprávneného zásahu do autorských práv, čo je neakceptovateľné, nakoľko by to znamenalo nemožnosť akejkoľvek účinnej obrany voči vznesenému nároku. S ohľadom na to, ak žalobca tvrdil, že sa on na úkor diel autorov, ku ktorým majetkovým právam vykonáva kolektívnu správu, bezdôvodne obohatil, mal potom bez pochyb preukázať, vo vzťahu ku ktorým dielam autorov, ktorých je žalobca oprávnený zastupovať, sa tak stalo. Až po preukázaní týchto skutočností by sa mohlo aplikovať § 84 ods.1 AZ, teda žalovaný sa mohol proti týmto skutočnostiam brániť preukázaním toho, že vo vzťahu ku konkrétnemu dielu bola kolektívna správa vylúčená. Žalobca v konaní pritom nepreukázal ani jednu z vyššie uvedených skutočností. Vo vzťahu k nositeľom ochrany žalobca síce predložil zoznam autorov, ktorých údajne zastupuje, avšak tento interný a ničím nepodložený zoznam autorov nemôže byť dôkazom o tom, že žalobca je „oprávnení“ týchto konkrétnych autorov skutočne zastupovať.

V tejto súvislosti, ako to správne konštatoval aj súd, je potrebné rozlišovať povinnú kolektívnu správu, založenú priamo zákonom (§ 78 ods. 3) a dobrovoľnú kolektívnu správu, ktorá vzniká až

na základe uzatvorených zmlúv o zastúpení, ktorou oprávnené osoby môžu poveriť organizáciu kolektívnej správy správou svojich majetkových práv k predmetom ochrany. S ohľadom na to, že k neoprávnenému zásahu do autorských práv malo dôjsť údajným verejným prenosom diel, ktorý môže byť len predmetom dobrovoľnej kolektívnej správy, žalobca mal v tomto konaní preukázať oprávnenie zastupovať jednotlivých nositeľov autorských práv, do ktorých malo byť neoprávnené zasiahnuté, preložením zmlúv o zastúpení uzatvorených s týmito nositeľmi práv. Žalobca v tejto súvislosti síce predložil 13 formulárových zmlúv uzatvorených s údajnými slovenskými nositeľmi majetkových práv, avšak tieto zmluvy sú úplne neurčité, nakoľko neobsahujú žiadnu špecifikáciu predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy, čo spôsobuje absolútne neplatnosť týchto zmlúv. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal on údajne v žalovanom období neoprávnené použiť. Rovnaký nedostatok má aj predložená recipročná zmluva, uzatvorená so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy, z ktorej nevyplýva špecifikácia nositeľov majetkových práv ani špecifikácia predmetov ochrany. Podstatné je aj to, že žalobca môže na základe zmlúv o zastúpení oprávnené zastupovať len tých nositeľov práv, ktorým patrí výkon majetkových práv k dielam. V tejto súvislosti oprávnené namietal, že autori, ktorých žalobca údajne zastupuje (scenárista, režisér, autor prekladu, autor úpravy dialógov a ďalší), sú len autormi čiastkových diel vo vzťahu k audiovizuálnemu dielu ako celku, vo vzťahu ku ktorému majetkové práva vykonávajú výrobcovia originálu audiovizuálneho diela (vysielatelia, producenti) na základe licenčných zmlúv, uzatvorených s týmito autormi čiastkových diel. Žalovaný v tejto súvislosti predložil aj verejne dostupné tri zmluvy o vytvorení audiovizuálneho diela na jeho použitie, uzatvorené medzi vysielateľom RTVS a jednou zo žalobcom označených autoriek prekladu a úpravy dialógov Miroslavou Brezovskou, ktorou táto autorka udelila výhradnú licenciu na všetky spôsoby použitia diela, vrátane verejného prenosu diela vo vzťahu k dielam, ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobcu neoprávnené použité. S ohľadom na to, že v rozsahu udelennej licencie, stráca autor právo vykonávať majetkové práva k dielu a toto právo prechádza na subjekt, ktorému bola udelená licencia, je vylúčené, aby sa ten istý autor domáhal ochrany majetkových práv, ktorých výkon postúpil na základe licencie inému subjektu, a to či už priamo alebo v zastúpení organizáciou kolektívnej správy. Túto skutočnosť však súd žiadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce vyplýva, že súd si uvedomil, že majetkové práva pri audiovizuálnych dielach vykonávajú osoby odlišné od autorov čiastkových diel (napr. výrobca originálu audiovizuálneho diela), na ktorých sa taktiež môže v zmysle § 78 ods.2 AZ vzťahovať výkon kolektívnej správy, avšak na druhej strane žiadnym spôsobom nezohľadnil, že i v prípade, ak by sa na výrobcu originálu audiovizuálneho diela vzťahovala kolektívna správa, v žiadnom prípade by ju nemohol vykonávať žalobca, nakoľko žalobca na výkon správy vo vzťahu k výrobcom originálov audiovizuálnych diel nemá oprávnenie, keďže tu kolektívnu správu vykonáva organizácia kolektívnej správy SAPA - Slovenská asociácia producentov v audiovizii. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že v spornom období od 1.1.2015 do 31.12.2015 reálne a oprávnené vykonával kolektívnu správu k nositeľom autorských práv v odbore verejného prenosu na základe platne uzatvorených zmlúv o zastúpení a vo vzťahu k tým predmetom ochrany, ktoré mali byť objektom neoprávneného zásahu. Žalobca rovnako tak neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mal on neoprávnené použiť. Žalobca v tejto súvislosti síce predložil štatistiku žalobcom vybraných slovenských televíznych staníc, avšak z tejto štatistiky vyplývajú výlučne len tie skutočnosti, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom. Zo štatistiky vysielania ale už nieje možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda ani nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to-ktoré dielo do správy. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto i keď dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu, bol nim navrhovaný dôkaz na preloženie platných zmlúv uzatvorených s nositeľmi práv, na základe ktorých vykonáva žalobca kolektívnu správu k predmetom ochrany, plne legitímny a mohol viesť k riadnemu objasneniu veci, k čomu však nedošlo, nakoľko súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal, v dôsledku čoho taktiež dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Celkovo z predložených interných dokumentov žalobcu nevyplýva žiadna súvislosť a spojitosť tak, aby z nich bolo zistiteľné, že žalobca v predmetnom období zastupoval konkrétného nositeľa práv, ku konkrétnym a vymenovaným predmetom ochrany, s vymenovaním tých predmetov ochrany, ktoré mali byť neoprávnené v tomto období použité. Dokladovanie a preukázanie týchto skutočností pritom nemôže pre žalobcu predstavovať žiaden zásadný problém ani nadbytočnú záťaž, nakoľko pokiaľ žalobca skutočne vykonáva kolektívnu správu a za tým účelom v mene autorov vymáha ich majetkové nároky, ktoré im následne vypláca, musí mať k dispozícii všetky vyššie uvedené

údaje, nakoľko bez nich nie je možné rozúčtovať vymožené plnenia jednotlivým autorom diel, ktoré mali byť neoprávnené použité. IV. Žalobca v konaní nepreukázal ani to, že žalovaný sa dopustil neoprávneného zásahu do spravovaných majetkových práv, keď v tejto súvislosti nepreukázal, že v ubytovacom zariadení žalovaného reálne došlo k verejnému prenosu ním spravovaných predmetov ochrany. Súd pri posudzovaní tejto otázky vychádzal z paušálneho záveru, že už samotným umiestnením televíznych prijímačov v ubytovacom zariadení dochádza k verejnému prenosu, s čím sa však nemožno stotožniť. Takýto záver nemá logické opodstatnenie a nevyplýva ani z Súdneho dvora EÚ vo veci C - 306/05 SGAE proti Rafael Hotels, SA, z ktorého súd vychádzal vo svojom rozhodnutí. Z predmetného rozsudku totiž vyplýva, že k verejnému prenosu nestačí len zadováženie si prostriedku na tento spôsob požitia diela, ale musí dôjsť k poskytovaniu signálu prostredníctvom funkčného televízneho prijímača klientom - ubytovaným hosťom v izbách tohto zariadenia, teda k verejnému prenosu prostredníctvom televízneho prijímača nemôže dôjsť, ak televízny prijímač nie je pripojený na signál televízneho vysielania (napr. nie je funkčný) ani v prípade, ak tento signál nie je komu poskytovať pre absenciu prvku verejnosti - ubytovaných klientov. Existenciu neoprávneného zásahu do autorských práv vo forme verejného prenosu musí preukázať a dokladovať organizácia kolektívnej správy, ako to vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu ČR sp.zn. II. US 2186/14 z 13.1.2015, keď pritom s ohľadom na povinnosť organizácie kolektívnej správy postupovať so starostlivosťou riadneho hospodára nie je možné, aby kolektívny správca požadoval od ubytovacieho zariadenia zaplataenie určitej sumy, bez toho, aby toto zariadenie aspoň navštívil a presvedčil sa o stave televíznych zariadení v tejto prevádzke. Na tomto mieste je potrebné poukázať aj na to, že súd zjavne pri preukazovaní existencie verejného prenosu nerozlišoval, za akým účelom má byť tento verejný prenos preukázaný, keď je rozdiel, či sa tak má stať v súvislosti s licenčným vzťahom alebo vzťahom z bezdôvodného obohatenia. V prípade preukázania povinnosti uzatvoriť licenčnú zmluvu, čoho sa týka aj spomínaný rozsudok vo veci Rafael Hotels, SA, postačuje všeobecne preukázať, že v ubytovacom zariadení verejným prenosom dochádza k šíreniu predmetov ochrany verejnosti. Pre preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods.1 písm. i) AZ v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) však nepostačuje, že v hotelovom zariadení je TV prijímač a že hotel súčasne poskytuje do tohto TV prijímača nejaký „signál“, hoci na záver o potrebe uzavretia licenčnej zmluvy s „niekým“ to zrejme postačuje, ak sa dá predpokladať, že signálom sa šíria chránené diela - predmety ochrany. Ak hotel licenčnú zmluvu uzavrie s oprávneným subjektom, môže verejný prenos legálne vykonávať, ale aj nemusí, keďže licenciou si hotel „kúpil“ možnosť tento verejný prenos vykonávať. Ak ale licenčnú zmluvu z rôznych dôvodov neuzavrel, na splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia nestačí existencia TV prijímača a neidentifikovateľného signálu, ktorým sa (ne)šíri nejaká programová štruktúra. Nestačí teda tvrdiť a preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos (žalobcom nebolo preukázané ani len to, či vôbec dochádzalo k verejnému prenosu ako takému s odkazom na rozhodnutie ESD vo veci SGAE v. Rafael Hoteles SA), ale treba preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým nepochybne (na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľom práv) vykonáva správu práve žalobca. V. Závery súdu vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia, keď súd bez akéhokoľvek preskúmania akceptoval žalobcom vyčíslenú výšku bezdôvodného obohatenia bez toho, aby táto výška odpovedala kritériám obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do daného práva v súlade s § 56 ods.1 písm. g) AZ, sú nesprávne a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej zákonnej úprave. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd obvyklosť požadovanej odmeny odôvodňoval tým, že odmena bola určená podľa Sadzobníka žalobcu, ktorý bol akceptovaný inými ubytovacími zariadeniami v predložených licenčných zmluvách. S týmto záverom nesúhlasí, nakoľko tento záver nezodpovedá zmyslu ani obsahu § 56 ods.1 písm. g) AZ. Citoval znenie § 56 ods.1 písm. g) AZ a má za to, že z citovaného ustanovenia je zřejmé, že obvyklosť požadovanej odmeny musí byť nevyhnutne spojená s porovnaním (konfrontovaním) odmien v iných licenčných vzťahoch, uzatváraných za obdobných zmluvných podmienok v danom čase, z čoho vyplýva, že obvyklosť odmeny nemožno posudzovať len na základe jednostranne stanoveného cenníka žalobcu, ktorý si stanovil direktívne sám navyše bez akéhokoľvek zdôvodnenia a možnosti jeho spätnej kontroly a ani z formulárových licenčných zmlúv, ktoré opäť uzatváral len žalobca na základe takto ním stanoveného cenníka bez možnosti akéhokoľvek ovplyvnenia výšky odmeny zo strany druhej zmluvnej strany. V prípade predmetných licenčných zmlúv, uzatvorených s inými ubytovacími zariadeniami s ohľadom na okolnosti, za ktorých boli uzatvárané, keď prevádzkovatelia ubytovacích zariadení, napriek nesúhlasu s výškou požadovanej odmeny, o čom svedčí aj priebeh jednaní medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky /ďalej len „ZHR SR“, nakoniec v obave zo sankcie z obavy pred súdnymi konaniami a hrozbou sumy, ktorú by eventuálne museli zaplatiť spolu s náhradami trov súdnych konaní, nakoniec pod tlakom

týchto okolnosti tieto zmluvy podpísali, nemožno len na ich základe odvodzovať obvyklosť požadovanej a nanútenej odmeny. Pokiaľ súd svoj záver o obvyklosti odmeny odvodzoval zo skutočnosti, že v konaní nebolo preukázané, aby na území Slovenska pôsobil nejaký používateľ práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktorý by mal licenčnú odmenu za využívanie práv práve k týmto dielam určenú iným spôsobom, než podľa Sadzobníka žalobcu, tento záver je s ohľadom na monopolné postavenie žalobcu ako organizácii kolektívnej správy, pri ktorej v jednej oblasti diel môže pôsobiť len jedna organizácia kolektívnej správy, neopodstatnený, keďže už s ohľadom na toto postavenie žalobcu je vylúčené, aby takáto situácia mohla nastať. Práve z týchto dôvodov mal súd pri posudzovaní obvyklosti požadovanej odmeny vychádzať z porovnania odmien iných organizácii kolektívnej správy, v iných členských štátoch EÚ, ktoré obsahovala žalovaným predložená Analýza licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení a z ktorej vyplývalo, že odmena požadovaná žalobcom niekoľkonásobne prekračuje odmeny porovnateľných kolektívnych organizácii v iných štátoch (Nemecko, Rakúsko, Francúzsko, Česko, Švajčiarsko, Španielsko), pričom s ohľadom na harmonizáciu právnej úpravy v oblasti autorských práv neexistujú žiadne objektívne a racionálne dôvody, ktoré by mohli za tohto stavu obhájiť obvyklosť a primeranosť odmeny požadovanej žalobcom. Súd však tento podstatný dôkaz vôbec nevzal do úvahy, čo zdôvodnil len tým, že žalobca mal poukázať na údajné nedostatky tejto analýzy, čo malo spochybňovať jej závery, avšak nevysvetlil, o aké konkrétne nedostatky a vo vzťahu ku ktorým konkrétnym záverom analýzy sa malo jednať, keď žiadna z námietok žalobcu nebola spôsobilá spochybniť celkové závery analýzy a navyše žiadnu z týchto námietok žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Súd nesprávne vyhodnotil aj jeho námietku o tom, že odmeny uplatňované žalobcom sú výsledkom zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu, keď v tejto súvislosti dospel k neprípustnému záveru, že táto okolnosť nemá žiaden vplyv na predmet sporu, čo však v právnom štáte nemožno akceptovať, úkony uskutočnené v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi a nemôžu požívať žiadnu právnu ochranu, preto v prípade preukázania zneužitia dominantného postavenia pri tvorbe Sadzobníka žalobcu, by to nutne muselo viesť k záveru o jeho neplatnosti a teda žiaden súd by na základe takéhoto úkonu nemohol odvodzovať dôvodnosť nároku uplatneného žalobcom. V prípade posúdenia otázky, či došlo k zneužitiu dominantného postavenia je pritom zrejmé, že sa jedná o otázku, ktorú nemá právomoc riešiť súd v tomto konaní, keďže patrí jedine do právomoci Protimonopolného úradu SR, pričom zároveň sa jednalo o otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v tomto konaní, nakoľko, ako už bolo vyššie uvedené, v prípade preukázania tohto zakázaného konania by nebolo možné akceptovať Sadzobník žalobcu, a preto súd prvej inštancie mal konanie až do vyriešenia tejto otázky obligatórne prerušiť aj bez návrhu v súlade s § 162 ods.1 písm. a) CSP a bez ohľadu na to, či toto konanie už začalo, k čomu však nedošlo a čo taktiež zakladá podstatné pochybenie súdu, pre ktoré nemôže napadnutý rozsudok obstáť. Nevyhnutnosť kontroly organizácii kolektívnej správy s dominantným postavením pri cenotvorbe pritom zdôrazňuje aj judikatúra Súdneho dvora EÚ v množstve rozhodnutí, keď v tejto súvislosti Súdny dvor EÚ dospel k jednoznačnému záveru, že „skutočnosť, že organizácia kolektívnej správy požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, je treba považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia, ak sa porovnanie výšky sadzieb uskutočnilo na jednotnom základe. V takom prípade je dotknutá organizácia kolektívnej správy povinná odôvodniť na základe objektívnych odlišností rozdiel medzi situáciou dotknutého členského štátu a situáciou prevládajúcou v ostatných členských štátoch.“ (bod 87 rozsudku C-351/12 OSA, bod 38 rozsudku C-395/87 Tournier a bod 25 rozsudku C-1 10/88 Lucazeau). Výška uplatňovaných licenčných odmien (5-násobok priemeru krajín Európy) uplatňovaných v SR zo strany žalobcu nebola pritom žiadnym spôsobom odôvodnená, a akékoľvek snahy o jej zdôvodnenie zo strany ZHR SR či žalovaného v tomto konaní boli zo strany žalobcu úplne ignorované. Rovnako tak z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-177/16, bod 61), z čoho je zrejmé, že aj vo vzťahu k primeranosti požadovanej odmeny bolo dôkazné bremeno jednoznačne na strane žalobcu, čo súd prvej inštancie nezohľadnil. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, je preto neprijateľné, ak žalobca z pozície monopolu jednostranne vnucuje svoju ničím nepodloženú predstavu o výške licenčnej odmeny, o ktorej len bez ďalšieho tvrdí, že spĺňa podmienky primeranosti, a využíva tieseň eventuálnych používateľov a uzatvára s nimi licenčné zmluvy s licenčnou odmenou, ktorá je neprimeraná a spôsob jej určenia absolútne netransparentný a ak následne súd toto nedovolené konanie žalobcu vyhodnotí práve ako základný argument, ktorý ma svedčiť o obvyklosti odmeny požadovanej žalobcom a tým pádom aj o dôvodnosti výšky ním požadovaného plnenia. Týmto spôsobom tak vznikol neakceptovateľný stav, keď súd priznal žalobcovi požadované bezdôvodné obohatenie, bez toho, aby bolo preukázané, že

toto bezdôvodné obohatenie v príčinnej súvislosti s jeho konaním vôbec vzniklo, a vo výške odmeny, ktorej obvyklosť a primeranosť, nevyplýva z porovnania so žiadnym iným obdobným licenčným vzťahom, nezávislým od žalobcu, ale je založené len na direktívne stanovenom Sadzobníku žalobcu, ktorý zjavne je výsledkom zneužitia dominantného postavenia žalobcu, ktoré nemôže požívať žiadnu právnu ochranu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP v spojení s § 390 CSP zmenil a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná plnú náhradu trov konania, prípadne aby napadnutý rozsudok § 389 CSP ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca (č. I. 273-278), ktorý uviedol, že I. Súd rozsudkom vo výroku I. rozhodol, že „Zamietá návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods.1 písm. a) CSP“. Citoval znenie § 162 ods.2, § 192 ods.3 CSP. Žalovaný podal voči výroku I. rozsudku odvolanie. Proti výroku I. rozsudku však s poukazom na vyššie uvedené a s poukazom na § 355 ods.2 CSP a § 357 písm. n) CSP nie je odvolanie prípustné, nakoľko tento má povahu právoplatného uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, kedy proti tomuto „negatívne uzneseniu“ nieje v zmysle § 355 ods.2 a § 357 písm. n) CSP odvolanie prípustné. Odvolanie je prípustné len proti „pozitívnemu rozhodnutiu“ o prerušení konania, teda voči rozhodnutiu o vyhovení návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods.1 písm. a) CSP. II. Žalovaný uvádza, že súd dospel k nesprávnemu záveru o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je založený na § 84 ods.1 zák. č. 618/2003 Z.z. (ďalej AZ). Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu, trvá na tom, že túto súdu riadne preukázal opierajúc najmä o:

1. oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR (ďalej aj lem MK SR) č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11.5.2010 udeleným jemu podľa a v súlade s § 80 AZ, v zmysle ktorého je okrem iného oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení, 2. zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na jeho webovej stránke www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a on zoznamy navyše založil do spisu, 3. o príslušné ustanovenia AZ (a to najmä o § 56 ods.1 písm. g), § 57 ods.1, § 81 ods.1 písm. i) a § 84 ods.1), v zmysle ktorých sú používatelia povinní plniť svoje povinnosti z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy a organizácia kolektívnej správy je oprávnená a povinná domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v odvolaní voči rozsudku opätovne prezentuje právny názor, že v konaní by mohla byť aktívna vecná legitímácia žalobcu preukázaná len nasledovným spôsobom: 1. predložením zmlúv, ktoré má uzatvorené s jednotlivými autormi a nositeľmi práv v SR, ktorých ako organizácia kolektívnej správy zastupuje, 2. predložením recipročných zmlúv uzatvorených žalobcom s partnerskými organizáciami kolektívnej správy a zmlúv, ktoré majú s autormi a nositeľmi práv uzatvorené tieto organizácie kolektívnej správy (práve diela týchto autorov tvoria majoritnú časť vysielania), aby bolo preukázané že ich zastupujú. 3. predložením dôkazov - oznámení autorov a nositeľov práv o zaradení jednotlivých predmetov ochrany, 4. predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré žalobca má vo svojej správe, 5. predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré boli v roku 2015 súčasťou televízneho vysielania v Slovenskej republike, 6. konkretizovaním všetkých jednotlivých predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou televízneho vysielania podľa jednotlivých autorov a nositeľov práv, 7. preukazovaním, či iné subjekty - napr. producenti či vysielatelia - nie sú tými subjektmi, ktoré by mohli mať aktívnu vecnú legitímáciu namiesto neho. Uvedené ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne. Súd sa v bode 64. a bode 65. odôvodnenia rozsudku zaoberal námietkou žalovaného, že žalobca nepreukázal, že zastupuje nositeľov práv k predmetom ochrany, ktoré boli predmetom vysielania v r. 2015, a citoval z bodu 65. odôvodnenia § 84 ods.1 AZ. Žalovaný vytyka súdu, že na základe výkladu § 84 ods.1 AZ dospel k záveru, že dôkazné bremeno má žalovaný. Vzhľadom na uvedené nerozumné tvrdenie žalovaného, keď v odvolaní rozsudku uvádza „S takýmto záverom súdu prvej inštancie nemožno súhlasiť, nakoľko takýto výklad neodpovedá účelu ani obsahu ust. § 84 ods. 1 autorského zákona.“ Navyše sám žalovaný v odvolaní uvádza, že dané ustanovenie sa týka len dôkazného bremena ohľadne subjektu oprávneného na prijatie plnenia, avšak nie dôkazného bremena ohľadom vzniku a výšky nároku na toto plnenie. § 84 ods.1 AZ malo v praxi závažný nedostatok, a síce nemožnosť udelenia predchádzajúceho súhlasu organizáciou kolektívnej správy. Preto zákonodarca riešil uvedenú situáciu pri niektorých spôsoboch použitia, vrátane verejného prenosu prostredníctvom technických

zariadení, v zák. č. 185/2015 Z.z. (nový AZ) v § 79 a § 80 o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve. V zmysle tejto novej právnej úpravy je výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila aj licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Práve aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo veľmi obtiažne zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a uplatňovať svoje práva individuálne, a na druhej strane kedy je pre používateľov získavať individuálne súhlasy nositeľov práv obtiažne, resp. takmer nemožné a pokiaľ áno tak iba so značnými ekonomickými nákladmi, je v právnej AZ (a nielen v právnej úprave SR) založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a v Novom AZ osobitne inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Takýmto spôsobom štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu - ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného práva a zjednodušuje legálny prístup k používaniu predmetov ochrany širokej verejnosti. Tvrdenie žalovaného, že žalobca môže preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, a zároveň preukáže, že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnene použil, je v prípade hromadného používania predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami v hlbokom rozpore s princípmi, na ktorých je AZ založený, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Súd dospel aj na základe daného § 84 ods.1 AZ k správneému záveru, že pokiaľ žalovaný uskutočňoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami (čo on v konaní preukázal) bez súhlasu nositeľov práv k dielam literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia (čo v konaní nebolo sporné), tak musí povinnosti vyplývajúce z takéhoto neoprávneného použitia plniť práve jemu, nakoľko jemu bolo MK SR udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy daných predmetov ochrany. Súd v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu jeho vecnej aktívnej legitimitácie. III. Žalovaný v odôvodnení rozsudku tvrdí, že autori a nositelia práv v prípade audiovizuálnych diel sú len autormi čiastkových diel, a k audiovizuálnemu dielu vykonávajú majetkové práva výrobcovia originálu audiovizuálneho diela (vysielatelia, producenti) na základe licenčných zmlúv, uzatvorených s týmito autormi čiastkových diel. Podľa AZ je v prípade audiovizuálneho diela potrebné rozlišovať: - majetkové práva autora a iných nositeľov práv k dielu podľa § 18 AZ - majetkové práva výrobcu zvukovoobrazových záznamov a iných nositeľov práv k zvukovoobrazovým záznamom podľa § 66 AZ - majetkové práva vysielateľa podľa § 68 AZ. Majetkové práva autorov audiovizuálneho diela (t.j. práva pôvodných nositeľov práv), vytvoreného však len po 1.2.2007, mohli podľa § 55 AZ vykonávať výrobcovia originálu audiovizuálneho diela, avšak len za predpokladu kumulatívneho naplnenia týchto osobitných podmienok: a) uzatvorenie písomnej zmluvy s audiovizuálnym autorom, ktorou výrobca získal súhlas na vyhotovenie originálu tohto diela, b) dohoda v zmluve s autorom na odmene za vytvorenie diela, c) dohoda sa s autorom na odmene a spôsobe jej určenia osobitne za jednotlivé použitie tohto diela. Žalobca má v zmysle preukázaného oprávnenia MK SR postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv, je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv. Súhlasí so žalovaným v tom, že v r. 2015 nevykonával výkon správy práv vo vzťahu k výrobcom originálov audiovizuálnych diel a bola to organizácia kolektívnej správy SAPA, avšak táto vykonávala kolektívnu správu práv výlučne majetkových práv samotných producentov, teda práv súvisiacich s autorskými právami, ktoré sú samostatnými právami producentov a tieto sú odlišné od práv autorov audiovizuálnych diel. Nie každý zvukovoobrazových záznamov je však audiovizuálne dielo a nie každý výrobca zvukovoobrazového záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela. Pokiaľ žalovaný prisudzuje na základe zmlúv medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov RTVS postavenie nositeľa majetkových práv autorov a postavenie producenta, tak číni bez opory v AZ. Autorom audiovizuálneho diela je najmä režisér, scenárista, autor literárnej predlohy, animátor, autor dialógov. Z predmetných zmlúv vyplýva, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu

audiovizuálneho diela. RTVS tak môže mať a aj má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu a tomu zodpovedajúce práva. RTVS v zmysle uvedeného nie je producentom. Podľa predložených zmlúv by mala RTVS dokonca ako výrobca zvukovoobrazového záznamu získať licenciu aj na káblovú retransmisiu, čo je v priamom rozpore s AZ, keďže káblová retransmisia patrila a patrí do povinnej kolektívnej správy práv. Navyše autori prekladov a dialógov uvedení v predmetných zmluvách mu písomne neoznámili vylúčenie daných predmetov ochrany z kolektívnej správy. Tiež poukázal na to, že licenčné odmeny, ktoré používatelia na základe rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú žalobcovi v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy predom nie je známe, ktorému nositeľovi práv a za použitie ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na jeho ľarchu a zodpovednosť. Odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa. Žalovaným predložené zmluvy s RTVS tak nemajú posúdenie jeho nároku žiadnu relevanciu.

Opakovane tiež poukazuje na Stanovisko MK SR z 20.5.2015 (založené do spisu ako príloha č. 16 k jeho podaniu z 2.8.2016) adresované ZHR, kde sa na str. 2 uvádza: „ V súvislosti s duplicitou platenia autorských odmien vzhľadom na vydané oprávnenia pre rovnaký predmet ochrany uvádzanie, že napriek tomu, že dve OKS spravujú práva k rovnakému predmetu ochrany nedochádza k duplicitě v platiach. Zákonom nie je vylúčené, aby niekoľko OKS spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom však rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. V praxi teda nemôže dôjsť k takému prípadu, že by používateľ platil „dvakrát za to isté“. Jeden nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými OKS.“ Pre doplnenie uviedol, ak by sa výrobca originálu audiovizuálneho diela oprávneného k výkonu majetkových práv autora, alebo aj samotný autor alebo iný nositeľ práva, obrátil na žalovaného ako neoprávneného používateľa s nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nemôže nastať situácia, že by došlo k dvojitému plneniu za použitie jedného a toho istého predmetu ochrany. Žalobca sa síce v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene ale v prospech nositeľa práv a plnením jemu zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv, ktorý by sa takéhoto plnenia domáhal. Žalovaný uvedené ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči nemu, voči iným organizáciami kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM nie. S týmito organizáciami uzatvoril Zväz hotelov a reštaurácií SR (ďalej aj len ZHR SR) kolektívne licenčné zmluvy nielen pre rok 2015 ale aj pre rok 2016 a 2017, na základe ktorých jeho členovia, a teda aj žalovaný, získali súhlasy nositeľov práv zastúpených týmito organizáciami na používanie predmetov ochrany verejným prenosom. Niet však pochybnosti, že predmety ochrany spravované uvedenými organizáciami kolektívnej správy sú takisto súčasťou audiovizuálnych diel tvoriacich súčasť vysielania. Navyše nemohol z verejného prenosu technickými prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so SOZA a SLOVGRAM žiadnym spôsobom „vyňať“ diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, a teda nepoužívať ich. Je teda isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, bez ktorých verejný prenos nemôže ani existovať, došlo a ako preukázal, je to práve žalobca, ktorý je oprávnený k poskytnutiu licencie na používanie týchto druhov predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami. Žalovaný v odvolaní konštatuje, že zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré on založil do spisu a recipročná zmluva založená nim do spisu sú neurčité, teda ich zjavne nepovažuje za platné. Menné zoznamy nositeľov práv v SR nim zastupovaných ako aj zoznamy zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má založenú reciprocitu pri zastupovaní takisto žalovaný spochybňuje. Žalovaný tiež uvádza, že zo štatistiky vysielania, založenej žalobcom do spisu nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany. Žalovaným uvádzané tvrdenia namietame ako nepravdivé. Tu uvádzame, že zo žalobcom predloženej štatistiky je možné zistiť aké predmety ochrany boli vo vysielaní vybraných televíznych staníc použité a kto je nositeľom práv k predmetom ochrany, že zoznamy uverejnené na webovom sídle žalobcu sú platné a záväzné, rovnako tak zmluvy predložené žalobcom, kedy zdôrazňujeme, že zoznamy a zmluvy boli vr. 2016 predkladané MK SR v zmysle § 148 AZ v súvislosti skončaním o vydanie nového oprávnenia. O žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. IV. Žalovaný v konaní a aj v odvolaní tvrdí, že on nepreukázal, že sa žalovaný dopustil neoprávneného zásahu do spravovaných majetkových práv. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom EU, tak on v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EU zo 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0, na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti

Írsku, sp.zn. C-162/10 a na Uznesenie Súdneho dvora EU C-136/09 z 18.3.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. Osobitne poukazuje na Rozsudok sp.zn. EU C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, v ktorom sa Súdny dvor EU opätovne sa zaoberal pojmom verejnosť a verejný prenos, kedy jeho stanovisko je rovnaké ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42 koná záver : Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť. Žalovaný v odvolaní uvádza, že rozsudok SDEU sp. zn. C-306/05 rieši iba otázku verejného prenosu a licenčnej zmluvy. V žalobe netvrdí, že predmetný rozsudok rieši vzťah bezdôvodného obohatenia, ale to, že dáva odpoveď na otázku, čo je treba považovať za verejný prenos. Judikatúra Súdneho dvora EÚ dáva odpoveď na otázku, či je potrebné uzavretie licenčnej zmluvy v prípade, ak dochádza k šíreniu chránených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami - odpoveď je jednoznačná: používateľ musí uzatvoriť licenčnú zmluvu. Následok spojený s porušením tejto povinnosti Súdny dvor EU v uvádzanom rozsudku neriešil, keďže nebol ani predmetom prejudiciálnej otázky, avšak následok je riešený v hmotnoprávnom predpise nášho právneho poriadku, t.j. v § 56 ods.1 písm. g) AZ. Preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejnými vyhláseniami žalovaného, Príkaznou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným a ZHR SR. Žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2015 súhlas na používanie predmetov ochrany kolektívne spravovaných SOZA a SLOVGRAM. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích zariadeniach žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Takéto verejné vyhlásenia sú prednostne adresované klientom ubytovacieho zariadenia, teda spotrebiteľom, a nepravdivosť takéhoto vyhlásenia znamená klamlivú obchodnú praktiku podľa § 8 ods.1 zák. č. 372/1990 Z.z. a klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka. Tiež poukázal na § 496 ods.1 Občianskeho zákonníka: „Za dohodu o vlastnostiach, účele a akosti sa pri spotrebiteľských zmluvách považuje také plnenie, o ktoré prejavil spotrebiteľ záujem a ktoré sa zhoduje s popisom poskytnutým dodávateľom, výrobcom alebo jeho zástupcom v akejkoľvek verejne prístupnej forme, najmä reklamou, propagáciou a označením tovaru.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho, voči klientom ubytovacieho zariadenia, aj právne záväzné, a žalovaný mal právnu povinnosť, v nadväznosti na svoje vyhlásenia, poskytnúť všetkým klientom svojho zariadenia izby s televízorom, ktorý bol aj riadne vybavený signálom a spôsobilý na také použitie, na ktorý je určený. Pokiaľ by tak žalovaný neučinil, vznikla by mu občianskoprávna zodpovednosť voči jeho klientom ako spotrebiteľom, nakoľko porušil ich práva a zmluvné dojednanie, a taktiež zodpovednosť za správny delikt spočívajúci v klamlivej obchodnej praktike. Má za to, že aj zo samotnej povahy veci vyplýva, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače, ktoré boli spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené, a boli riadne vybavené aj televíznym signálom. Takýto predpoklad je notoriou a vyplýva z povahy veci, pričom v spojení s nim predloženými dôkazmi ho možno mať za riadne a plne preukázaný. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár a dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose jeho televízneho vysielania. Napriek tejto notoriete a teda nad rámec potrebného dokazovania založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia MK SR správu a ktoré boli použité vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc. Žalovaný sa však v konaní domáhal predloženia detailných zoznamov s uvedením konkrétnych autorov. Takéto dokazovanie je však v rozpore so samotným zmyslom inštitútu kolektívnej správy. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Z predchádzajúceho nespochybniteľne vyplýva, že žalovaný mal kontraktnú povinnosť, že bol povinný uzavrieť s ním zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami a keďže si túto povinnosť nesplnil, má povinnosť k vydaniu bezdôvodného obohatenia jemu a to vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny za akú boli poskytované licencie iným používateľom na daný spôsob a

rozsah používania predmetov ochrany. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľia získavali licenciu. Do spisu založil všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 1.1.2015. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Uviedol, že k dnešnému dňu uzatvorilo s za rok 2015 už 381 používateľov dohody o urovnaní, kedy plne rešpektovali jeho sadzobník. Uplatňuje aj k dnešnému dňu rovnaké licenčné odmeny, kedy v r. 2016 uzatvorilo za licenčné odmeny podľa jeho sadzobníka 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 264 používateľov dohody o urovnaní za rok 2016. V r. 2017 uzatvorilo už 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a v r. 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy. Je teda zrejmé, že iní používatelia, na rozdiel od žalovaného, ktorý vedome, sústavne a dlhodobo neoprávnene zasahuje do práv autorov, považujú sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Žalovaný v duchu namietania všetkého, čo žalobca uviedol, v odvolaní uvádza, že zmluvy, ktoré žalobca založil do spisu uzatvárali iní používatelia napriek nesúhlasu s odmenou a z obáv pred súdnymi spormi. Žalobca dôrazne namieta tvrdenie žalovaného, ktorý dlhodobo a vedome neoprávnene zasahuje do práv nositeľov autorských práv, vysvetľuje vôľu tretích strán. Uvedené konštatovanie je potrebné vnímať z prizmy neoprávneného používateľa, ktorý navyše mal možnosť v prípade nesúhlasu s výškou odmeny riešiť svoje vzťahy korektnou prostredníctvom inštitútu uvedeného v § 82 AZ. Nad rámec potrebného dokazovania sa vyjadril aj k výške licenčných odmien uvedených v jeho Sadzobníku. Pri schvaľovaní Sadzobníka zohľadňoval viaceré kritéria - počet zastupovaných nositeľov, počet spravovaných predmetov ochrany a rozsah ich používania v televíznom vysielaní, váha a význam spravovaných predmetov ochrany pri televíznom vysielaní a v neposlednom rade aj skutočnosť, že tzv. ďalší verejný prenos predstavuje sekundárne použitie predmetov ochrany, kedy primárnym použitím je samotné televízne vysielanie. Žalovaný tvrdí, že rozsah bezdôvodného obohatenia závisí s obsadenosťou hotela žalovaného, kedy poukázal na rozhodnutia v ČR, kde je však iná právna úprava. K preukazovaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného opätovne uviedol, že AZ prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom. AZ zároveň rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t.j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a nim, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný pri SOZA akceptuje ale pri ňom namieta. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť, t.j. obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. On ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t.j. v danom prípade v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu, nepodstatné a je na používateľovi do akej miery toto právo využíva. Je to obdoba ako licencia napr. na počítačový program, kedy používateľ za licenčnú odmenu získa súhlas používať dielo - počítačový program a s týmto dielom môže dohodnutým spôsobom nakladať a nie je relevantné či a v akom rozsahu licenciu využíva. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný. V kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia je tak irelevantné, či bolo použitých 200 000 predmetov ochrany alebo 185 000 predmetov ochrany. Je takisto irelevantné či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo

odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Takto vybrané odmeny podľa paušálne určených súm sa následne rozdeľujú medzi jednotlivých nositeľov práv v súlade s rozúčtovacím poriadkom žalobcu. V prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 56 ods.1 písm. g) AZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Preukázal, že iní používatelia uzatvárali licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzovníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 1.1.2015 a, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v r. 2015 tak nemá právnu relevanciu pre určenie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca v konaní domáha. V konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho titulu, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými prostriedkami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez licencie, čím zasiahol neoprávnenne do autorských práv a kedy výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od licenčnej odmeny, ktorú by za získanie danej licencie žalovaný zaplatil. Pokiaľ by súd takto určenú obvyklú odmenu neakceptoval, tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojim rozhodnutím by tiež poprel jeho povinnosť postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok. V tejto súvislosti opätovne poukázal aj na vyššie uvedený rozsudok SD EÚ sp.zn. C-367/2015 z 27.01.2017 v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich. Tiež poukázal na to, že žiadny z rozsudkov SD EÚ nepojednáva a neurčuje pravidla stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny ako to v rozpore s jednotlivými rozhodnutiami SD EÚ žalovaný účelovo prezentuje. Pokiaľ sa teda domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetoch ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak sa domáha nároku v súlade s aplikovateľnou právnou úpravou. V. Žalovaný tiež vyčíta súdu, že nevykonal dokazovanie porovnávacou štúdiou - „Analýzy licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy z 12.9.2016" (ďalej len Analýza). Opätovne uviedol, že Analýzu vypracovala spoločnosť KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu", pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom." Je toho názoru, že Analýza, ktorá by mala dať ZHR SR odpoveď na otázku „aká je vhodná výška poplatku" nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv. Z jeho podrobnej argumentácie k tomuto dôkazu, ktorú uviedol v konaní, a na ktorú odkázal, je zrejmé, že samotné analýzy v jednotlivých krajinách často nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy, a to obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Autori Analýzy toto nesporne nezohľadňovali a pri viacerých krajinách neboli schopní ani len približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Žalovaný opakovane a dôrazne uvádza, že v prípade sadziieb uplatňovaných organizáciou kolektívnej správy, ak sú tieto podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, tak je to treba považovať za indiciu o zneužití dominantného postavenia čo preukázal Analýzou - ale už opomína zdôrazniť, že rozsudky Súdneho dvora EÚ na ktoré poukazuje a ktoré pojednávajú o sadzbách organizácií kolektívnej správy zdôrazňujú, že je to len vtedy ak sa porovnanie uskutočnilo na jednotnom základe. Žalovaným predložená Analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Bez ohľadu na skutočnosti, na ktoré preukázal vyššie, a to, že samotný základ porovnania sadziieb je hrubo nepresný a Analýza porovnáva odmeny s úplne odlišným základom, tak aj samotný výpočet údajnej výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte (ďalej HDP) porovnávaných krajín, a uvádza takto určený poplatok ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine aj skutočne vyberá, čo však tak nie je, ako v konaní uviedol.

VI. Žalovaný súdu vyčíta, že porušil § 162 ods.2 písm. a) CSP keď nepreerušil konanie na návrh žalovaného, hoci tak musel urobiť. O zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne Protimonopolný úrad SR (ďalej aj PMÚ SR) v konaní podľa § 25 a nasl. zák. č. 136/2001 Z.z. (ďalej aj len ZoOHS), pričom konanie sa začína vždy z vlastného podnetu úradu. Podľa § 25 ods.2 zák. č. 136/2001 Z.z. úrad môže začať konanie z vlastného podnetu aj na základe písomného oznámenia fyzickej alebo právnickej osoby. V konaní vyšlo najavo, že na PMÚ SR bol podaný podnet ZHR SR zo 17.6.2015, kedy ZHR SR podalo podnet na prešetrenie nimi tvrdeného zneužitia dominantného postavenia žalobcom a

že PMÚ SR listom zo 14.7.2015 oznámil ZHR SR, že podnetom sa nebude zaoberať. V konaní vyšlo tiež najavo, že PMÚ SR sa aj v roku 2016 zaoberal podnetom na prešetrenie jeho konania ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy vzhľadom na aspekty a charakter posudzovanej veci podnet odmietol a nezačal konanie. ZHR SR podal 19.12.2016 na PMÚ SR ďalší podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie jeho dominantného postavenia, ktorý je tretím podnetom založeným na tom istom skutkovom a právnom stave. Na základe tohto podnetu PMÚ SR konanie voči nemu dodnes nezačal. PMÚ SR môže právoplatne vyriešiť otázku iba vydaním právoplatného rozhodnutia. Voči žalobcovi nie je vedené žiadne konanie a je bezpochyby neprípustné, aby súd prerušil konanie do skončenia konania na inom orgáne, ktoré v skutočnosti ani nie je vedené, alebo môže byť len hypoteticky v budúcnosti vedené. PMÚ SR vykonáva v zmysle § 22 ods.1 písm. b) ZoOHS prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania, čo nemá v zmysle § 23 ZoOHS povahu správneho konania, a je len výkonom právomoci PMÚ SR skúmať, či má dôvod začať konanie vo veci z vlastného podnetu. Výkon danej právomoci PMÚ SR je neformálny, nie je správnym ani iným konaním, a teda neprichádza do úvahy rozhodnutie PMÚ SR o začatí prešetrovania, ani neprichádza v zmysle uvedeného do úvahy vydanie rozhodnutia PMÚ SR o tom, že prešetrovanie končí a vecou sa ďalej nebude zaoberať a vo veci nezačne správne konanie. Žalovaný v snahe presvedčiť súd, že žalobca má povinnosť preukázať, že jeho ceny sú primerané, citoval v odvolaní z bodu 61. Rozsudku Súdného dvora EÚ sp.zn. C-177/16, kedy však opomenul uviesť základnú skutočnosť, a to, že predmetný rozsudok bol vydaný v rámci sporu vedeného pred Najvyšším súdom, správnym kolégiom, Lotyšsko medzi organizáciou kolektívnej správy AKKA/LAA a Radou pre hospodársku súťaž, Lotyšsko, ktorý sa týkal pokuty uloženej organizácii kolektívnej správy z dôvodu zneužitia dominantného postavenia. Je nesporné, že predmetom takéhoto konania boli predpisy o hospodárskej súťaži, čo však nieje prípad prejednávany v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný s odkazom na rozsudok vo veci C-177/16 dokonca arbitrárne modifikuje § 151 ods.2 CSP, s čím sa on nestotožňuje. Trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods.1 písm. g) AZ ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či z jeho strany prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Je tiež tohto názoru, že pokiaľ by aj PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky obvyklej odmeny v danom čase. Pokiaľ by PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že on zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť mu sankcie v zmysle zák. č. 136/2001 Z.z.. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. VII. Má za to, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody odvolania. Poukázal na to, že všeobecné súdy v desiatkach skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že preukázal svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do dôvodu aj čo do výšky, ako to vyplýva z rozsudkov Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 12C/358/2015, Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3C/80/2016, Okresného súdu Trenčín sp.zn. 21 C/25/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 12C/55/2016, Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 23Cb/8/2016, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 13C/96/2016, Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 22Cb/17/2016, Okresného súdom Bratislava II sp.zn. 10C/47/2016, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 14C/128/2016, Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 25Cb/96/2016, Okresného súdu Žilina sp.zn. 7C/161/2016, Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 23Cb/I 88/2016, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 51 C/26/2016, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 19C/96/2016, Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 25Cb/40/2016, Okresného súdu Košice I sp.zn. 31Cb/28/2016, Okresného súdu Prešov sp.zn. 18Cb/I35/2015, Okresného súdu Žilina sp.zn. 42C/264/2016, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 9C/46/2016, Okresného súdu Pezinok sp.zn. 34Cb/23/2016, Okresného súdu Revúca sp.zn. 6Cb/6/2016, Okresného súdu Poprad sp.zn. 12C/83/2016, Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 17Ca/I/2017, Okresného súdu Prievidza sp.zn. 9C/120/2016, Okresného súdu Pezinok sp.zn. 36Cb/I54/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 15C/159/2016, Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 14C/79/2016. Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 67C/46/2016, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 8C/66/2016, Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 7C/10/2017, Okresného súdu Žilina sp.zn. 42C/134/2016, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 7C/10/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 9Ca/12/2017, Okresného súdu Komárno sp.zn. 5Cb/61/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Ca/2/2017, Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 14C/95/2016, Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 16C/117/2016, Okresného súdu Košice I sp.zn. 38Ca/I/2017, Okresného súdu Brezno sp.zn. 7Cb/27/2016, Okresného súdu Poprad sp.zn. 11 C/58/2016, Okresného súdu Trenčín sp.zn. 18C/76/2016, Okresného súdu Banská

Bystrica sp.zn. 14Ca/3/2017, Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 12C/66/2016, Okresného súdu Poprad sp.zn. 13C/73/2016, Okresného súdu Košice I sp.zn. 40Ca//2017, Okresného súdu Poprad sp.zn. 9C/115/2016, Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 11Ca/5/2017, Okresného súdu Poprad sp.zn. 12C/66/2016, Okresného súdu Komárno sp.zn. 4Cb/54/2016, Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 5C/13/2016, Okresného súdu Nitra sp.zn. 28Cb/57/2016, Okresného súdu Trenčín sp.zn. 21C/57/2016, Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 50C/96/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 9Ca/2/2017, Okresného súdu Nitra sp.zn. 28Cb/57/2016, Okresný súd Martin sp.zn. 17Cb/100/2016, Okresného súdu Košice I sp.zn. 38Ca/4/2017, Okresného súdu Košice I sp.zn. 38Ca/3/2017, Okresného súdu Košice I sp.zn. 24Ca/4/2017, Okresného súdu Košice I sp.zn. 23Ca//2017, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 20Ca/16/2017, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 20Ca/15/2017, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 20Ca/ 8/2017, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 9Ca/19/2017, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 9Ca/21/2017. Osobitne poukázal aj na 12 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyššie uvedené rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené - rozsudky, ktoré vydal Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 41 Cob/131/2017, Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 4Co/103/2017, Krajský súd v Bratislave sp.zn. 6Co/232/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/168/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/339/2017, Krajský súd v Prešove sp.zn. 1 Cob/58/2017, Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 19Co/84/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/56/2018, Krajský súd v Bratislave 4Cob/231/2017, Krajský súd v Prešove sp.zn. 25Co/80/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/83/2016 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 11 Co/73/2018. VIII. V odvolaní žalovaný všeobecne konštatuje, že odôvodnenie rozsudku má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Má za to, že rozsudok spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutie súdu, že rozsudok dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa riadil súd a na základe akých úvah rozhodol a žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Opätovne poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej Smernica), a to osobitne ods.9,11,22 úvodných ustanovení. V konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom. Súd po vykonaní dokazovania poskytol autorským právam ochranu, keď žalobe vyhovel v plnom rozsahu a keď návrhy na prerušenie konania zamietol. Je toho názoru, že súd nepochybil a navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný s argumentmi žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu z 15.12.2018 nesúhlasil a nepovažuje ich za správne a spôsobilé spochybniť dôvodnosť jeho odvolania (č.l. 285-287). Tvrdenia žalobcu o preukázaní jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania ani obsahu a účelu § 84 ods.1 autorského zákona. Trvá na tom, že spôsob, akým sa súd prvej inštancie vypořiadal s jeho námietkou o tom, že žalobca nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré mali byť predmetom vysielania vr. 2015, keď dôkazné bremeno ohľadom preukázania všetkých týchto rozhodujúcich skutočností preniesol na žalovaného s poukazom na § 84 ods.1 autorského zákona, nemôže obstať, keďže toto zákonné ustanovenie sa žiadnym spôsobom netýka preukazovania vzniku a výšky bezdôvodného obohatenia, teda z neho nemožno ani vyvodzovať záver, že len na základe toho, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, mu zároveň hmotnoprávne vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a navyše vo výške jednostranne určenej žalobcom. Z autorského zákona pre žalobcu nevyplýva žiadna výnimka, týkajúca sa unesenia dôkazného bremena, či preukazovania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve on, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatí. Rovnako pre žalobcu z autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by napr. platilo, že ak žalovaný nepreukáže, ktoré konkrétne diela autorov vykonal, znamená to, že vykonával verejný prenos všetkých diel autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca. Zákonná domnienka v tomto smere bola ustanovená len pre prípad verejného vykonania hudobného diela bez predchádzajúceho oznámenia konkrétnych diel organizácii kolektívnej správy (SOZA) usporiadateľom v § 81 ods.6 autorského zákona. Nie je mu zrejmé, prečo v tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie žalobca poukazuje na ustanovenia o hromadnej licenčnej zmluve podľa nového autorského zákona, ktorý sa podľa § 190 ods.1 nového autorského zákona nepoužije nárokov vyplývajúce z právnych vzťahov vzniknutých pred 31.12.2015, ako ani na práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich, vo vzťahu ku ktorým platí predchádzajúca právna úprava. S ohľadom na argumentáciu žalobcu potom by v tomto konaní bolo potrebné zohľadniť v jeho prospech aj skutočnosť, že nový autorský zákon výšku bezdôvodného obohatenia už neurčuje vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny, ale organizácii kolektívnej správy priznáva len právo uplatňovať nárok na vydanie

bezdôvodného obohatenia bez akéhokoľvek jeho sankčného násobku (§169 ods.1 písm. b) nového autorského zákona. Rovnako tak je pritom zrejmé, že zákonodarca v novom autorskom zákone zamedzil ďalšiemu jednostrannému a nepreskúmateľnému určovaniu odmien zo strany organizácii kolektívnej správy určením presných kritérií, ktoré musia byť pri výške odmeny zohľadnené (§ 169 ods.2) ako aj povinnosťou organizácie kolektívnej správy prerokovať výšku odmeny a jej zmeny s právnickými osobami združujúcimi používateľov (§ 169 ods.1), z čoho je minimálne zrejmé, že predchádzajúca právna úprava, podľa ktorej bolo rozhodované aj v tomto konaní, nebola schopná zaručiť určovanie primeranej odplaty zo strany organizácií kolektívnej správy. S ohľadom na dôvody uvedené v odvolaní, na ktoré v plnej miere odkazuje, trvá na tom, že žalobca v konaní preukázal len to, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy, čo však postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene, avšak nie na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu, ku ktorej bolo povinnosťou žalobcu účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi predovšetkým preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, a tiež mal preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnene použil, k čomu však nedošlo. Trvá na tom, že žalobca nekalým spôsobom dlhodobo uplatňuje nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia nielen vo vzťahu k autorom, ktorých nikdy nezastupoval, a k dielam, ktoré mu nikdy neboli zverené do správy, ale rovnako aj vo vzťahu k autorom, ktorí nie sú nositeľmi majetkových práva k dielu z dôvodu, že ich na základe licenčnej zmluvy licenciou postúpili iným subjektom (vysielateľ, výrobca originálu audiovizuálneho diela, producent), teda stratili oprávnenie udeľovať súhlas na použitie diela v rozsahu udelennej licencie a je preto vylúčené, aby sa tí istí autori zároveň domáhali ochrany majetkových práv, s ktorými nie sú oprávnení disponovať a ktoré udelili tretej osobe. V tejto súvislosti ako príklad tohto neoprávneného postupu poukázal na prípad autorky Miroslavy Bezákovej, ktorú samotný žalobca označil, ako za autorku, ktorú zastupuje, a ktorej majetkové práva mali byť porušené. Žalobca tento exemplárny príklad neoprávneného vymáhania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za osobu, ktorá nie je nositeľom majetkových práv, teda jej nemohol vzniknúť ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vysvetlil len tým, že mu autori prekladov a dialógov neoznámili vylúčenie daných predmetov ochrany z kolektívnej správy, čo však nič nemení na tom, že vo vzťahu k týmto autorom žiaden nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nemohol žalobca uplatňovať. S ohľadom na charakter autorov (autor prekladu, autor úpravy dialógov, scenárista, autor kostýmov a pod.) a ich diel (čiasťkové a prípravné diela, ktoré sú v prevažnej miere súčasťou audiovizuálnych diel), vo vzťahu ku ktorým žalobca vykonáva kolektívnu správu, je pritom zrejmé, že títo autori pravidelne udeľujú výhradné licencie práve tretím osobám, ktoré nakladajú s konečným audiovizuálnym dielom ako celkom, teda je zjavné, že príklad autorky Miroslavy Bezákovej nebude jediným takýmto prípadom. Nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu o tom, že je vylúčené duplicitné uplatňovanie nárokov autormi diel a zároveň osobami, na ktoré boli ich majetkové práva postúpené, s odôvodnením, že plnením žalobcovi zaniká mu povinnosť plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv, čo by platilo len vtedy, ak by žalobca bol schopný dokladovať koho vlastne a vo vzťahu ku ktorým predmetom zastupuje a bolo by teda možné objektívne určiť vo vzťahu, ku ktorým autorom malo takýmto plnením právo zaniknúť, čo znovu zdôrazňuje nevyhnutnosť preukázania týchto skutočností zo strany žalobcu. Vo vzťahu k nepreukázaniu existencie verejného prenosu žalovaný má za to, že takýto skutkový záver nemožno založiť len na jedinom rozhodnutí Súdného dvora EU (vec C - 306/05 SGAE proti Rafael Hotels, SA), ale musí byť výsledkom riadneho dokazovania vo vzťahu k všetkým rozhodujúcim skutočnostiam. Podstatné je aj to, že je potrebné rozlišovať, za akým účelom má byť tento verejný prenos preukázaný, keď je rozdiel, či sa tak má stať v súvislosti s licenčným vzťahom alebo vzťahom z bezdôvodného obohatenia. V prípade preukázania povinnosti uzatvoriť licenčnú zmluvu, čoho sa týka aj spomínaný rozsudok vo veci Rafael Hotels, SA, postačuje všeobecne preukázať, že v ubytovacom zariadení verejným prenosom dochádza k šíreniu predmetov ochrany verejnosti. Pre preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods.1 písm. i) AZ v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) však nepostačuje, že v hotelovom zariadení je TV prijímač a že hotel súčasne poskytuje do tohto TV prijímača nejaký „signál“, hoci na záver o potrebe uzavretia licenčnej zmluvy s „niekým“ to zrejme postačuje, ak sa dá predpokladať, že signálom sa šíria chránené diela - predmety ochrany. Ak hotel licenčnú zmluvu uzavrie s oprávneným subjektom, môže verejný prenos legálne vykonávať, ale aj nemusí, keďže licenciou si hotel „kúpil“ možnosť tento verejný prenos vykonávať. Ak ale licenčnú zmluvu z rôznych dôvodov neuzavrel, na splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia nestačí existencia TV prijímača a neidentifikovateľného signálu, ktorým sa (ne)šíri nejaká programová štruktúra. Nestačí teda tvrdiť a preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos (žalobcom nebolo preukázané ani

len to, či vôbec dochádzalo k verejnému prenosu ako takému s odkazom na rozhodnutie ESD vo veci SGAE v. Rafael Hoteles SA), ale treba preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým nepochybne (na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľom práv) vykonáva správu práve žalobca. Čo sa týka preukázania výšky bezdôvodného obohatenia, trvá na tom, že k záveru o obvyklosti odmeny nie je možné dospieť len na základe toho, že žalobca si sám a bez akéhokoľvek zdôvodnenia a vysvetlenia určil odmeny v jednostrannom a ostatným nanútenom Cenníku odmien, ale je nevyhnutné skúmať výšku odmien uplatňovaných inými organizáciami kolektívnej správy v iných členských štátoch EÚ, k čomu mala slúžiť práve Analýza licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení, ktorú však súd prvej inštancie v konaní ako dôkaz ani nevykonal a bez jej preštudovania a oboznámenia si osvojil len tvrdenia žalobcu o jej údajných nedostatkoch. Skutočnosť, že odmena určená organizáciou kolektívnej správy a primeranosť jej výška musí byť stanovená podľa určitých objektívnych kritérií pritom potvrdzuje aj nový autorský zákon, ktorý v § 169 ods.2 určuje kritéria, ktoré musia byť zohľadnené a ku ktorým okrem iného patrí aj vyťaženosť ubytovacích zariadení, pričom má za to, že ani podľa predchádzajúcej právnej úpravy v zmysle judikatúry, na ktorú poukázal v podanom odvolaní, nič nebránilo tomu, aby obsadenosť jeho ubytovacieho zariadenia bola zohľadnená aj v tomto konaní. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď bez akéhokoľvek preskúmania akceptoval žalobcom vyčíslenú výšku bezdôvodného obohatenia bez toho, aby táto výška odpovedala kritériám obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do daného práva v súlade s § 56 ods.1 písm. g) autorského zákona, sú nesprávne a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej zákonnej úprave. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, preto nepovažuje vyjadrenie žalobcu za dôvodné, trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu a žiada odvolací súd, aby rozhodol v súlade s týmto jeho odvolaním.

6. Žalobca k podaniu žalovaného z 11.01.2019 sa vyjadril (č. I. 294-295), kde uviedol, že žalovaný v podaní z 11.01.2019 opätovne tvrdí, že nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Žalovaný je zjavne toho názoru, že súd prvej inštancie ako aj iné všeobecné súdy v desiatkach skutkovo a právne obdobných konaniach, vykladajú § 84 ods.1 zák. č. 618/2003 Z.z. (ďalej AZ) v rozpore s jeho obsahom a účelom. Citoval znenie § 84 ods.1 AZ a uviedol, že on ako aj všeobecné súdy v desiatkach konaní vykladajú dané ustanovenie tak, že jednou z povinností vyplývajúcej z použitia predmetov ochrany je vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávneného použitia predmetov ochrany. Žalovaný takýto výklad považuje za rozporný s obsahom a účelom § 84 ods.1 AZ, avšak samotný žalovaný neuvádza ako podľa jeho právneho názoru je treba dané ustanovenie vykladať. Žalovaný v podaní z 11.1.2019 poukazuje na podľa jeho názoru jedinú zákonnú domnienku zakotvenú v § 81 ods.6 AZ. Predmetné ustanovenie sa však týka verejného vykonania hudobného diela, teda iného použitia predmetov ochrany ako je predmetom sporu. V § 81 ods.6 AZ je upravená domnienka o tom, že na neohlásenom podujatí sa predpokladá použitie len hudobných diel, ku ktorým právo na verejné vykonanie spravuje organizácia kolektívnej správy, kým sa nepreukáže opak. § 81 ods.4 AK výslovne ukladá povinnosť používateľovi plniť povinnosti z použitia predmetov ochrany. Žalovaný v podaní z 11.1.2019 naďalej prezentuje názor, že bol povinný v prípade kolektívnej správy preukazovať desaťtisíce zmlúv s nositeľmi práv v SR a zahraničí, státisíce zoznamov predmetov ochrany. Trvá na tom, že žalovaný svoje úvahy založil na úplnom popretí AZ a kolektívnej správy práv. Žalovaný mu vytýka, že poukázal vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného na novú právnu úpravu. On poukázal na novú právnu úpravu výlučne v kontexte vývoja režimu ustanoveného v § 81 ods.4 AZ do inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Ako žalovaný správne uvádza, nová právna úprava, t.j. zák. č. 185/2015 Z.z. (ďalej Nový AZ) sa na predmet sporu nevzťahuje. Súhlasí s tým, že podľa Nového AZ od 1.1.2016 výška bezdôvodného obohatenia nie je stanovená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny ale sa posudzuje podľa § 442a ods.2 Občianskeho zákonníka, a je stanovená najmenej vo výške zvyčajnej odmeny, teda zákon neurčuje hornú hranicu výšky bezdôvodného obohatenia a zvyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom predstavuje minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Je tiež pravdou, že od 1.1.2019 je stanovená povinnosť zohľadňovať pri určovaní licenčnej odmeny aj vyťaženosť ubytovacieho zariadenia. Predmetom tohto konania však nie je rozhodovanie o výške licenčnej odmeny a už vôbec nie podľa právnej úpravy účinnej po 1.1.2016 či po 1.1.2019. Žalovaný v podaní z 11.1.2019 opakovane uvádza, že žalobca nepreukázal existenciu verejného prenosu v jeho ubytovacom zariadení Hotel Metropol v Spišskej Novej Vsi. Žalobca v plnom rozsahu odkazuje na svoje vyjadrenia a na písomné dôkazy, ktoré predložil súdu v konaní a z ktorých nespochybniteľne vyplýva, že žalovaný vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ubytovacom zariadení Hotel Metropol. Navyše žalovaný zastúpený Zväzom hotelov a reštaurácií SR (ďalej ZHR SR) s inými organizáciami kolektívnej správy si riadne vysporiadal svoje povinnosti a získal licenciu pre rok 2015 na používanie

predmetov ochrany spravované SOZA a SLOGRAM verejným prenosom technickými zariadeniami v Hotely Metropol. Žalovaný opätovne uvádza, že „k záveru o obvyklosti odmeny nie je možné dospieť len na základe toho, že žalobca si sám a bez akéhokoľvek zdôvodnenia a vysvetlenia určil odmeny v jednostrannom a ostatným nanútenom Cenníku odmien ...“ Žalobca opätovne uviedol, že výšku obvyklej odmeny preukázal skutočne uzatvorenými licenčnými zmluvami. To, že žalovaný považuje všetky licenčné zmluvy za zmluvy podpísané v stave nátlaku z jeho strany je ničím nepreukázané a je účelovým tvrdením neoprávneného používateľa a takto je ho potrebné aj chápať. Osobitne poukázal aj na verejne dostupnú informáciu Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (predchádzajúci názov ZHR SR), z ktorej vyplýva, že za svojich členov, ktorých zastupuje na základe Príkaznej zmluvy (čo je aj prípad žalovaného) uzavrel s ním pre rok 2017 dohodu o urovnaní. Pri uzatváraní tejto dohody bol rešpektovaný Sadzobník žalobcu a dohoda sa vzťahuje aj na žalovaného, ktorý rovnako ako v r. 2016 aj v r. 2017 vykonával verejný prenos technickými zariadeniami v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení Hotel Metropol. Dôkaz : informácia z www stránky AHRS ako príloha č. 1. V konaní poukázal na skutočnosť, že v desiatkach konaniach vedených na všeobecných súdoch o vydanie bezdôvodného obohatenia (k dnešnému dňu 66 rozsudkov + 15 rozsudkov pre zmeškanie) mu súdy vyhovelí, pričom vyhovujúce rozsudky súdov prvej inštancie boli potvrdené viacerými krajskými súdmi, na ktoré poukázal vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného voči rozsudku. Súdu oznámil, že medzičasom rozhodli aj ďalšie odvolacie súdy, kedy potvrdili vyhovujúce rozsudky súdov prvej inštancie - a to Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 1 ICo/47/2018, Krajský súd Trnava sp.zn. 24Co/I30/2018, Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 41Cob/225/2017 a Krajský súd Nitra sp.zn. 26Cb/40/2018.

7.Rozsudok vo výroku III., nebol odvolaním napadnutý, tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

8.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

9.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

10.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11.Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12.Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je

potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

13. Žalovaný tento odvolací dôvod vzhláda v tom, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom nevyporiadal s jeho argumentom, že v prípade uplatneného nároku žalobcu je potrebné zohľadniť aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia, nakoľko v prípade obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného vr. 2015 v podiele 31,9 % je zrejmé, že i v prípade preukázania verejného prenosu, k čomu nedošlo, nemohlo reálne a súčasne dochádzať k verejnému prenosu na všetkých televíznych zariadeniach.

14. Súd v bode 67. rozhodnutia sa tejto otázke podrobne venuje, poukazuje na rozhodnutia súdneho dvora a správne túto otázku vyhodnocuje, s čím sa plne stotožňuje aj odvolací súd.

15. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

16. Žalovaný žiadal predložiť dôkaz, platné zmluvy uzatvorené s nositeľmi práv, na základe ktorých vykonáva žalobca kolektívnu správu k predmetom ochrany, plne legitímny a mohol viesť k riadnemu objasneniu veci, k čomu však nedošlo, nakoľko súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal, v dôsledku čoho taktiež dospel k nesprávnym skutkovým záverom.

17. Súd v bode 64. a 65. rozhodnutia vyjadril, že nemá pochyb o tom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy pre príslušné práva, že príkladom predložil zmluvy a súčasne odkázal na webovú stránku. Odvolací súd je toho názoru, že žalovaným navrhnuté dokazovanie by nebolo hospodárne a ani spôsobilé ovplyvniť zistený skutkový stav.

18. Žalovaný v odvolaní namietal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vo veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne

vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je naplnený.

22. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by do úvahy vzal skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

23. Súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Vykonalé dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, teda každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, náležite sa zaoberal aj (ne)vierohodnosťou tých dôkazov, ktorých vierohodnosť bola spochybnená a z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil.

24. Mimoriadne podrobné, presvedčivé, zákonu zodpovedajúce a vecne správne sú aj dôvody napadnutého rozsudku v jeho potvrdzujúcej časti, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovaného, podrobne sú uvedené aj úvahy súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu vo veci s odkazom na zistený skutkový stav a aplikované právne predpisy, aj s ich podrobným rozborom.

25. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

26. K odvolacej námietke žalovaného ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné uviesť, že výška bezdôvodného obohatenia bola daná ako dvojnásobok obvyklej odmeny. Pri výklade pojmu obvyklá odmena je treba vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.1.2016).

27. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom, a za akú používatelia licenciu získali. Žalobca počas konania preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetoch ochrany na území Slovenskej republiky nepôsobila. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 101/2011, podľa ktorého obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy.

28. Pokiaľ žalovaný poukázal aj na analýzu licenčných platieb spoločnosti KPMG, odvolací súd poznamenáva, že analýza bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o., na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako štúdiu, pričom uvádzajú, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť hornú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.

29. Odvolací súd má za to, že predmetná analýza je nepoužiteľná na určenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, a je nepoužiteľná aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny a nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť o žalovaným tvrdenom zneužívaní dominantného postavenia žalobcu na trhu. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný mal vedomosť o tom, že je jeho povinnosťou uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu a napriek tomu sa dobrovoľne a vedome dostal do pozície neoprávneného používateľa predmetov ochrany, a tak musí znášať následky s tým spojené.

30.K tvrdeniu žalovaného, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení poukazuje odvolací súd na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.12. 2006 vo veci SGAE c/a Rafael Hoteles SA sp.zn. C-306/05 v ktorom ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) je uvedené, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods.1 tejto smernice.

31.Odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp.zn. C- 162/10, kde v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

32.K odvolacej námietke žalovaného ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, ktorá bola daná ako dvojnásobok obvyklej odmeny, odvolací súd zastáva názor, že pri výklade pojmu obvyklá odmena je treba vychádzať zo sadzobníka žalobcu. Aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016).

33.K námietkam žalovaného v ktorej tvrdí, že žalobca nie je vecne legitimovaný na podanie žaloby, či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos, a či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedala obvyklej, prípadne dvojnásobku obvyklej odmeny na všetky tieto otázky okresný súd v rozsudku zodpovedal a tieto otázky boli pre rozhodnutie súdu rozhodujúce. Skutočnosť, že sa odvolateľ nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu sama osebe nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti rozhodnutia. Majetkové práva autorov žalobca spravuje na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv č. MK - 663/2010-70/6165 z 11.5.2010. Žalovaný v roku 2015 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Je nesporné, že žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil, a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

34.K námietke žalovaného k neprerušeniu konania, odvolací súd je toho názoru, že súd bol oprávnený vyriešiť všetky nastolené otázky, ktoré vyplynuli z prejednávaneho sporu a správne postupoval, keď konanie vo veci neprerušil a svoje rozhodnutie náležite v bode 76. odôvodnil.

35.Záverom odvolací súd poukazuje na obdobné rozhodnutia (žalobcom uvedené vo vyjadrení k odvolaniu ale aj rozhodnutie KS v Košiciach 6Co/266/2018), s ktorými sa stotožňuje, lebo neexistuje žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by sa mal od nich odchýliť.

36.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP. Žalovaný nebol úspešný v odvolacom konaní a preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník zohľadňujúc § 251 CSP.

37.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený

sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.